

Wat is "city church"?

Ignace Demaerel

De vraag en de visie

"City Church" of "stadskerk" is een relatief jong begrip in de christelijke wereld, maar wel zeer vernieuwend en uitdagend. Het is een inspirerende visie die een breder perspectief biedt op **hoe de gemeente van Jezus Christus kan functioneren in een moderne stad.**

Waar gaat het om? In een grote stad zijn er meestal vele kerken, behorend tot vele denominaties en strekkingen. In de Bijbel lezen we echter dat Jezus één Gemeente heeft: Hij heeft één Bruid, en niet een harem! In de tijd van de apostelen was er slechts één gemeente in een stad, en deze was dus "de gemeente van Jezus Christus in Efeze", in Korinthe enz. Vandaag is de situatie heel wat complexer door 2000 jaar kerkgeschiedenis en het ontstaan van vele verschillende theologieën. We weten vandaag allemaal dat er niet één kerk is die zichzelf "de ware kerk" kan noemen, maar dat de vele kerken even zovele expressies zijn van Christus. Dé vraag is dus: hoe kan "dé kerk van Jezus Christus" in haar vele gedaanten één zijn, en hoe kunnen de vele kerken samen als één lichaam opereren in een stad?

Versnippering

Hoe werkt het meestal **in de praktijk**? De onderlinge relaties tussen de vele kerken in een stad zijn soms ten dele goed, soms gespannen, soms totaal afwezig, soms afstandelijk of wantrouwig, soms zelfs ronduit vijandig. In een grote, internationale stad wordt het nog een graadje moeilijker: daar komen vele ethnische kerken bij, met hun verschillende talen en culturen. Ook qua spiritualiteit en stijlen is er een heel brede waaier, gaande van traditioneel, hoogliturgisch en "stijf" tot vrij, uitbundig en "wild", en er is vaak geen begrip of waardering voor die andersheid. Een volgende factor die het niet eenvoudiger maakt is dat vele denominaties overkomen uit het buitenland en hun eigen "vestigingen" stichten die onder het rechtstreekse gezag staan van het hoofdkantoor, en daarom vaak geïsoleerd zijn van de andere kerken in die stad. Deze kerken hebben doorgaans een sterkere band met zusterkerken (van dezelfde denominatie) 100 km verder dan met buurkerken (van een andere denominatie) in hun straat. Klopt dat wel? Waarom zijn minieme theologische verschillen belangrijker dan de grote opdracht van Jezus om samen de stad te bereiken? In ieder geval, op deze manier heeft niemand een overzicht over het kerkelijke landschap, niemand heeft erkend leiderschap, de eenheid is ver te zoeken, de kerk kan niet met één stem spreken.

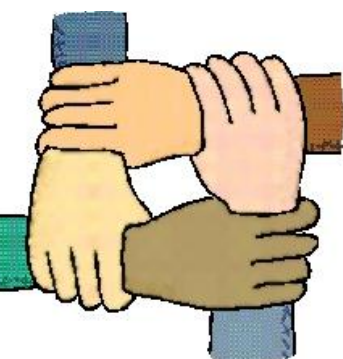

Zo zien we in sommige grote steden een hoog percentage christenen, maar door hun versnippering hebben ze **géén invloed** op het beleid, omdat niemand namens hen allen kan spreken. In de westerse wereld glijdt de politiek steeds verder weg van de christelijke waarden, zelfs wanneer er een meerderheid aan christenen is! De criminaliteit, drugshandel, porno-industrie, vereenzaming, chaos, prostitutie... nemen toe, en de kerk heeft geen zoutend, bewarend effect. Het Licht kan blijkbaar het duister niet tegenhouden: het wordt afgeschermd door de vele muurtjes die errond en ertussen gebouwd worden.

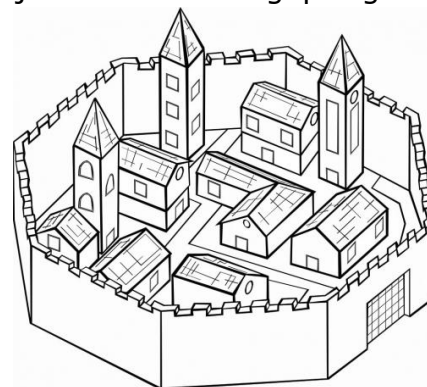
Veelkleurigheid of verdeeldheid?

Zoals God vanuit de hemel naar beneden kijkt, ziet Hij slechts één gemeente, die samenkomt op vele plaatsen en in vele gebouwen. Hij ziet met één oogopslag wie tot zijn Lichaam behoort en wie niet. Op zich is het helemaal niet verkeerd dat ze op vele plaatsen samenkomen: er zijn nu eenmaal vele culturen, talen, bevolkingsgroepen, aanbiddingsstijlen... Er mag (en móét!) verscheidenheid zijn, omdat er vele soorten mensen zijn en ook **vele soorten gaven**. God is geen God van uniformiteit, maar van veelkleurigheid.

Evenals geen enkel mens alle aspecten van Gods wijsheid kan bevatten, kan ook geen enkele kerk alle kleuren van Gods wijsheid reflecteren (Efeze 3:10). De meeste kerken zijn goed in één of enkele deelgebieden, en zwak in andere. Elke kerkelijke familie heeft bepaalde talenten en gaven, die ze in sterkere mate heeft dan andere kerken. Ze begrijpt en benadrukt bepaalde waarheden van de Bijbel beter dan andere. De ene kerk is bijv. sterk in bijbelonderricht, de andere in liefdebetoon, de een in theologie, de andere in geestelijke vrijheid, de ene in muziek en aanbidding, de andere in gebed; in de ene kerk ligt veel nadruk op evangelisatie, in de andere op heiligheid, de ene investeert veel in bouwen van gezonde gezinnen of jongerenwerk, de andere in creativiteit en kunst... De ene is (over)enthousiast, vol leven en groei, de andere is bezadigd, evenwichtiger en rijp; de ene christen houdt van ingetogenheid, de andere van uitbundigheid... De ene kerk is heel hiërarchisch gestructureerd of autoritair, de andere heel "democratisch", los en spontaan. Hetzelfde geldt voor volken en rassen: het ene volk heeft sterke leiderschapsgaven, het andere geloof, het ene is sterk in het profetische, het andere in gastvrijheid, het ene in structuur en organisatie, het andere in naastenliefde... En elke lokale gemeente zal ook sterker zijn in het bereiken van één speciale bevolkingsgroep of maatschappelijke klasse.

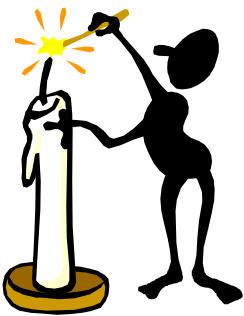

Elk van deze kerken of culturen heeft dus zijn sterke kanten, maar automatisch ook zijn zwakke plekken en eenzijdigheden (die ze door hun blinde vlek meestal niet eens zien). Een andere kerk of spiritualiteit hoeft dus niet als een bedreiging ervaren te worden, maar kan heel verrijkend of corrigerend zijn. Nog sterker: we **hebben elkaar nódig** voor onderlinge bijsturing en aanvulling! Veelkleurigheid is dus goed, maar verdeeldheid, competitie, rivaliteit, jaloezie... niet! Het prachtige beeld van Paulus over het ene lichaam en de vele ledematen

(1 Kor. 12: 12-31) kunnen we ook toepassen op de gemeente(n) van Christus in één stad: er is geen reden om ons beter of slechter te voelen dan een ander, om ons te vergelijken met elkaar: als iedere kerk zijn juiste functie vervult op de juiste plaats, in een collegiale sfeer, functioneert het Lichaam optimaal. We kunnen dit ook vergelijken met een voetbalploeg: zelfs al heb je elf sterke, getalenteerde spelers, er is iemand nodig die elk van hen op de juiste plaats inzet en er een team van maakt, met het vaste verlangen om sámen te scoren! Of nog anders gezegd: één gemeente kan enkel een guerrilla doen, alleen alle gemeenten samen kunnen een volwaardige (geestelijke) oorlog voeren.

Zout en licht

Zout is er niet om zichzelf te zouten, en een lamp is er niet om zichzelf te beschijnen. Het "zout en licht" van de kerk (Matt. 5:13-16) is bedoeld voor de wereld! De kracht van de gemeente kan en mag dus gemeten worden aan de veranderende werking die ze heeft op de wereld om haar heen. Het is bijvoorbeeld bekend dat tijdens de opwekking in Wales (1905) talloze cafés hun deuren moesten sluiten omdat zoveel dronkaards zich bekeerden. De Sodoms en Gomorra's van deze tijd (zoals veel van onze grote steden zijn!) kunnen gespaard worden als er méér dan tien rechtvaardigen in wonen, anders gezegd: als de

christenen die er wonen hun licht niet onder de korenmaat steken, zich niet verbergen in hun kerken, maar voor hun stad op de bres gaan staan en een stem laten klinken.

Elke rechtgeaarde christen heeft het verlangen dat Gods koninkrijk komt, zijn wil geschiedt, zijn wetten gerespecteerd worden, hier op aarde net zoals in de hemel (Matt. 6: 9-10): hij wil het evangelie zien verspreid raken in zijn buurt, zijn wijk, zijn straat. Bij sommige kerken of leiders is er eerst nog een **shift in theologie** nodig: het doel van onze redding is niet dat christenen elke zondag één uurtje gezegend in hun kerk zitten, terwijl de wereld erbuiten de dieperik ingaat. Jezus' grote opdracht ging er niet om dat individuele zieltjes gered zouden worden om naar de hemel te gaan, maar dat "volken (!) tot discipel gemaakt zouden worden" en "Gods wil op aarde (!) zou geschieden". We mogen het evangelie niet verengen tot (1) een puur individuele aangelegenheid en tot (2) de hemel alleen: God wil volken en steden, "stammen, talen en naties" redden, sparen, zegenen, en dit ook reeds op aarde.

Maar de zoutende en lichtende werking hebben het meeste effect op bestuursniveau. William Wilberforce (1759-1833) is hiervan een prachtig voorbeeld: door zijn sterke geloof en 30 jaar politieke actie is dankzij hem de slavenhandel in Engeland afgeschaft en later in andere Europese landen. Elke stad die bestuurd wordt door godvrezende mensen, zal een hogere mate van zegen ontvangen: goede wetten en integere bestuurders zullen welvaart en welzijn brengen. Uiteindelijk kan een ganse **stad "getransformeerd"**¹ worden door het Woord van God en de kracht van het evangelie: de corruptie op alle niveaus zal effectief aangepakt worden, de gevangenen zullen leeglopen, de criminaliteit zal dalen, de armoede zal afnemen, de straten zullen properder worden, de economie zal groeien, de veiligheid op straat zal gegarandeerd zijn,

¹ De bekende video's van "Transformations" tonen voorbeelden van steden of streken over de ganse wereld waar dit effectief reeds gebeurt.

de politie zal veel minder werk hebben... Zo "zoeken wij de vrede voor de stad..., we bidden voor haar, want in haar vrede zal onze vrede liggen" (Jeremia 29:7).

Collectieve autoriteit

Maar voor zulke "collectieve opdracht" is collectieve autoriteit nodig en dus eenheid. Veel beloften van God in de Bijbel zijn niet voor individuen, maar voor het geheel, voor zijn Lichaam: we kunnen ze pas ontvangen als we als gehéél samenwerken (net zoals nooit één voetballer de beker krijgt, maar de ganse ploeg). Het "evangelie van het koninkrijk" dat Jezus bracht is groter dan de gemeente, en zeker dan één lokale gemeente: onze denkkaders moeten verruimen opdat Gods koninkrijk in haar volheid kan doorbreken.

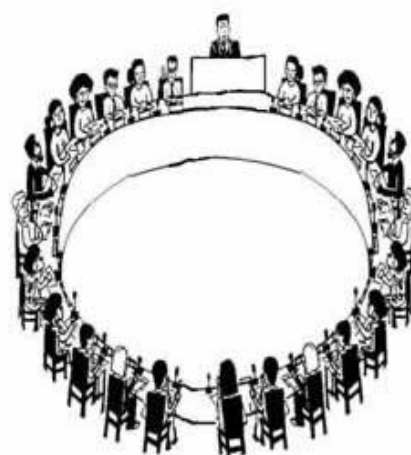
Laten we dit eerst illustreren met een aardse stad. Wanneer een burgemeester als privépersoon uitspraken doet, hebben deze geen officiële autoriteit, omdat ze niet gedekt zijn door het schepencollege. Als hij daarentegen wel officieel spreekt, heeft hij de autoriteit om de stem van de ganse stad te vertolken, en zijn handtekening is bindend. Hetzelfde geldt voor de gemeente in die stad. Als bijv. in een bepaalde stad 10 kerken zijn, en één voorganger spreekt met de burgemeester, zal zijn woord niet veel impact hebben, want de burgemeester weet dat hij slechts één van de tien vertegenwoordigt. Wanneer daarentegen die voorganger kan zeggen: ik spreek **namens een platform van alle kerken** in deze stad, zal de burgemeester zeer aandachtig luisteren.

De hoofdidee achter "stadskerk" is dat alle gemeenten in die stad leren als één kerk samen op te treden, met één stem te bidden en te spreken. Dé gemeente in een stad kan pas met autoriteit Gods woord spreken namens het hele volk van God als ze één is.

Een of enkele leiders kunnen, namens het platform, relatie bouwen met het stadsbestuur, een direct contact onderhouden met de burgemeester, en bij hem een christelijke stem vertolken over ethische en andere onderwerpen. Maar ze kunnen ook gebed aanbieden en vragen waar de christenen praktisch kunnen helpen. Zulke stadskerk kan verder bijv.

gezamenlijke **evangelisatie** opzetten en een grootse campagne organiseren waar de stad niet naast kan kijken. Ze kan een gezamenlijk sociaal **dienstbetoon** (opvang, voedselbedeling...) in de stad starten dat véél sterker is dan tien kleine afgezonderde projectjes die moeite hebben om te overleven. Ze kan een gezamenlijk **huis van**

gebed opzetten, een plaats waar alle christenen dag en nacht kunnen binnenvallen om te bidden voor de stad. Ze kunnen gezamenlijk een **24-uurs-gebedsketting** starten en ook vullen, en zo een geestelijke muur rond de stad bouwen tegen decadente invloeden. Gezamenlijke **aanbidding** is ook vele malen sterker dan ieder-in-zijn-kleine-hoekje. Maar ook een **kunsttentoonstelling** door alle christelijke kunstenaars of een gezamenlijk zangkoor behoort dan tot de mogelijkheden. **Jongeren** zullen dit zien en navolgen en samen kampen houden, concerten organiseren en hun leeftijdgenoten bereiken. Kortom, de

"Ik zocht naar iemand onder hen die een muur kon optrekken en voor Mijn aangezicht in de bres kon staan voor het land, zodat Ik het niet te gronde hoefde te richten, maar Ik vond niemand". (Ezech 22:30)

zoutende en genezende werking van het evangelie vindt volop open deuren en kanalen in de stad.

Stedenbouw en ruimtelijke ordening

Eenheid tussen gemeenten is te vergelijken met stedenbouw. Als er in een stad geen stedenbouwkundig plan bestaat of geen regels zijn voor urbanisatie (of als de regels door niemand gerespecteerd worden!),

ontstaat een gedrocht van een stad: een **kakofonie van stijlen en materialen**, die met elkaar contrasteren en botsen, waardoor de stad geen eigenheid, identiteit, geen ziel meer heeft. Ze wordt niet alleen lelijk en schreeuwerig, maar op den duur ook ontoegankelijk voor het verkeer en onleefbaar, omdat alles dichtgebouwd wordt. God bouwt zijn gemeente als een hemelse stad (denk aan het nieuwe Jeruzalem), en heeft hiervoor duidelijke richtlijnen in zijn Woord. God is de

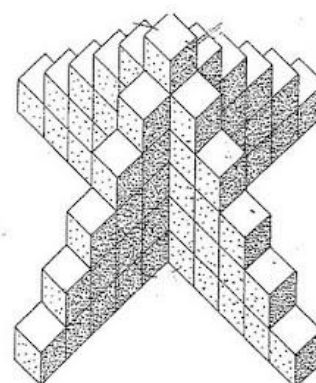
eigenaar en bouwheer, en Hij bepaalt hoe zijn gemeente moet gebouwd worden: het is niet aan de metsers om een eigen plan uit te werken, en Hij zal terecht verontwaardigd zijn wanneer zijn "personeel" het elk "naar eigen goeddunken" doen! Wij zullen onze bouwmethode moeten aanpassen aan Gods ontwerp!

In de realiteit van het kerkelijk landschap vinden we vaak een chaos van stijlen, richtingen en smaken. De een bouwt ver buiten de lijnen, waardoor men niet meer door de straat kan; de ander bouwt loodrecht ertegenover of ertegenaan, of precies in de weg. Een romaanse kerk vlak naast een modernistische, schuin tegenover een oosters-orthodoxe en dwars op een gotische..., de één in zandsteen, de ander in baksteen, de laatste in ijzer, glas en beton... Zelfs als deze kerken elk op zich nog mooi zijn, er is niet veel fantasie nodig om te zien dat het geheel een ramp is. God hééft een model van een geestelijke stad (het nieuwe, hemelse Jeruzalem), maar onze kerken zijn meestal anders gestructureerd, volgens de lijnen van denominaties, met scheidingen die dwars doorheen de stad lopen.

Sommige zendingen denken dat ze een exacte kopie moeten bouwen van de moedergemeente in het buitenland en importeren naast het evangelie ook een heel stuk uitheemse cultuur. Denominaties hebben zeker een bepaalde functie en brengen eenheid onder gelijkgezinden, maar kunnen ook een obstakel zijn voor de stadskerk, wanneer de muren tussen de verschillende kerken hoger zijn dan die rónnd de stad.

Er mag en moet in Gods koninkrijk ruimte zijn voor veel creativiteit, originaliteit en diversiteit, maar er is **een minimum aan respect voor elkaar** en voor het geheel nodig. Als iemand in een stad aankomt, en een gemeente begint te bouwen zonder enig contact met de bestaande gemeenten, zonder kennis of overleg, zonder respect voor wat al gebouwd werd..., bouwt hij dan Gods koninkrijk of het zijne? Waar is dan de liefde voor broeders en zusters, en voor de rest van Gods bouwwerk?

Als God Zélf zijn kerk zou gaan bouwen, zou Hij misschien eerst veel moeten afbreken wat niet in zijn hemelse ruimtelijke ordening past, daar waar

"**bouwovertradingen**" begaan zijn, om ze dan opnieuw te bouwen volgens Zijn blauwdruk. En de enige geestelijke materialen die passen bij een geestelijk en hemels koninkrijk zijn "goud, zilver of edelsteen" (1 Kor. 3:12), d.w.z. bovennatuurlijke, pure liefde, een motivatie die in de smeltoven gelouterd is van elk restje eigenbelang, eerezucht, zelfzucht of heerszucht.

In een bepaalde stad in Zuid-Amerika bestond er een goed functionerende stadskerk, bestaande uit alle christelijke leiders van die stad. Toen er een nieuwe gemeentestichter in de stad aankwam en begon te evangeliseren, nodigden ze hem uit voor hun vergadering. Hij was heel zenuwachtig want hij verwachtte wantrouwen, een vijandige houding en kritische vragen zoals: "Zijn er nog niet genoeg kerken in deze stad? Waarom kom jij in onze vijver vissen?"... Maar integendeel, hij werd hartelijk welkom geheten, hij werd bedankt om mee in de stad te komen werken, er werd gezamenlijk voor hem gebeden, hij werd bemoedigd en geholpen met veel goed advies. Dát is de ware mentaliteit achter een stadskerk!

Een muur rond de stad

Het beeld van een oude ommuurde stad is ook zeer geschikt om te illustreren wat er zich geestelijk afspeelt. De oudsten, die in het oude Israël in de poort zaten, bepaalden wie binnen kwam en wie buiten mocht. Een goed functionerende stadskerk bouwt **een geestelijke muur** rond haar stad (Ezech13:5, 22:30), houdt door gebed en getuigenis het kwaad buiten. "Op uw muren, Jeruzalem, heb Ik wachters aangesteld. Nooit zullen zij zwijgen, heel de dag en heel de nacht niet" (Jes. 62:6). Christenen, christelijke leiders of bidders hebben méér verantwoordelijkheid en invloed dan ze zich meestal realiseren, maar ze gebruiken ze niet altijd.

In de huidige realiteit zijn echter de geestelijke muren niet gebouwd rónnd de stad, maar er dwars tussen door: tussen de wijken, bevolkingsgroepen, denominaties, theologieën en kerken. Om een stad te bouwen is er **een Nehemia-figuur** nodig: de gaven die hiervoor nodig zijn, zijn niet aan iedereen gegeven. Om het met nieuwtestamentische termen te zeggen: herders zorgen

U bent niet in de bressen geklommen, en voor het huis van Israël wierp u geen muur op om op de dag van de HEER staande te blijven in de strijd. (Ezech 13:5)

voor hun kudde, maar apostelen bouwen een stad: zij zijn de bouwmeesters (1 Kor. 3:10) die de andere vier bedieningen (herder, evangelist, leraar, profeet) op hun plaats brengen. Wat had Nehemia dan voor bijzonders? Eerst en vooral gaf God in zijn hart een passie die hem tot tranen toe bewoog over de desolate toestand van Jeruzalem, zo sterk dat hij niet anders kon dan vasten (Neh. 1:4). Ook Jezus weende over Jeruzalem (Lukas 19:41): als we niet diep treuren over het verloren gaan van

onze stadsgenoten, waar zijn we dan mee bezig? Deze tranen zijn waarschijnlijk de krachtigste brandstof voor **passioneel gebed**. Uit Nehemia's gebed werd een

plan geboren. Zijn oproep tot herbouw van de muren was visionair en inspirerend: omdat hij van buitenaf kwam, was hij niet besmet met de moedeloosheid van de Jeruzalemmers, kon hij gelóóf overdragen en kon hij bóven de lokale belangengroepen staan. Hij was onbaatzuchtig, en won zo het vertrouwen en morele autoriteit. Hij had een helder plan, en verdeelde de werklust onder vele kleinere groepen die elk een deel van de muur of poort herstelden. En elk deel is even belangrijk, want het is zelfs zinloos om 90% van de muur van een stad zeer hoog en zeer sterk te maken, wanneer de overige 10% een puinhoop is. Een stad is pas beschermd wanneer élk onderdeel stevig hersteld is.

Het is in het belang van álle gemeenten dat élke gemeente sterk is.

Ondanks tegenstand en spot, intimidatie en chantage, en zelfs een samenzwering, wist Nehemia de muur in een recordtijd (52 dagen) te herstellen.

In dit verhaal vinden we alle noodzakelijke ingrediënten voor het bouwen van een moderne stadskerk: een droefheid en bewogenheid die uit God voortkomt, passioneel gebed (en vasten), een helder plan, een visionaire en onbaatzuchtige leider die boven de lokale belangen staat, en het inschakelen van elke groep op zijn juiste plaats.

En wie uit u voortkomen, zullen de verwoeste plaatsen van weleer herbouwen; de fundamenten, van generatie op generatie verwoest, zult u herstellen. En u zult genoemd worden: hij die bressen dichtmaakt... (Jesaja 58:12)

Eén van hart en ziel

Het allerbelangrijkste bij het concept van stadskerk is dat wij **in ons hart** de houding hebben van **oprecht blij** te zijn voor elke andere kerk, organisatie of bediening in onze buurt: dat we hen van harte kunnen waarderen en zegenen, in gebed en soms in daden, en ons verheugen als ze méér succesvol zijn dan wij. Elke jaloezie, vete, oordeel, kritiek, verlangen om zichzelf te promoten, moet radicaal uitgeroeid worden. Hoe vaak we iets samen doén, is hierbij niet het belangrijkste: het gaat om onze hartsgesteldheid. Maar als we aan de andere kant nooit of te weinig samen dingen doen, kan die band van liefde ook niet groeien. Door samen te wérken zal de verbondenheid en waardering ook toenemen.

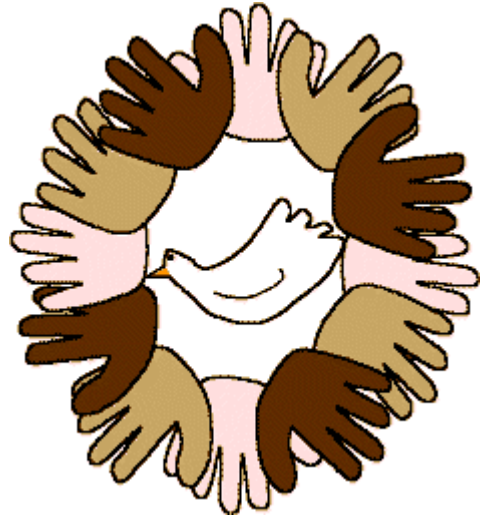

Veel bedrijven doen tegenwoordig aan allerlei vormen van **teambuilding**: elke goede baas weet dat de werknemers beter presteren wanneer er een sterke collegiale band is i.p.v. dat ieder "zijn job doet" en ze naast elkaar werken. Hetzelfde geldt nog veel meer in Gods koninkrijk: het is zeker al een hele stap wanneer de gemeenteleiders in een stad samenwerken in allerlei projecten, maar in Gods oog is het nog ondermaats wanneer er

enkel functionele "werkrelaties" bestaan en ze elkaar alleen maar ontmoeten op vergaderingen. Eenheid kan zoveel sterker zijn en dieper gaan: een regelmatig gezamenlijk ontbijt kan hierbij helpen, samen een koffie gaan drinken en elkaars gezinnen leren kennen, van hart tot hart bijbabbelen, de gezamenlijke problemen delen, mogen uithuilen bij elkaar over frustraties, en voor elkaar bidden. Er kan een warme plaats gecreëerd worden waar de voorgangers hun leiderstitel kunnen neerleggen en **als vrienden bij elkaar** zijn, waar ze niet de

behoefte hebben om indruk te maken op de ander door het aantal gemeenteleden of door grootse activiteiten, maar zich veilig genoeg voelen om hun zwakheden te tonen. Niemand hoeft zich er te bewijzen, maar er is een ontspannen sfeer om samen te lachen en te wenen.

In een goed functionerende stadskerk zal het "**geestelijk schepencollege**", d.w.z. de verzameling van alle leiders in de stad, duidelijke afspraken maken (een deontologische code) over hoe ze omgaan met elkaar. Schapen stelen en roddelen over elkaar zijn namelijk de dingen die de sfeer tussen kerken het meest verzuren. Er komt een **gezamenlijk beleid** om "church-hopping" te ontmoedigen, over hoe men omgaat met gemeenteleden die van gemeente veranderen, bijv. dat in dat geval de voorgangers elkaar contacteren, en leden alleen ontvangen als de andere gemeente hen in vrede kan laten vertrekken. Goede afspraken hierover brengen vrede in de stad en bouwen vertrouwen.

Er is bij velen van ons niet alleen een shift in theologie nodig, maar ook een **shift in visie**. Wanneer vandaag in een stad een nieuw gemeenschappelijk project wordt voorgesteld, stellen veel gemeenteleiders zich de vraag: "Wat levert het mij op?" Maar dit is eigenlijk helemaal de verkeerde vraag en openbaart een weinig christelijke houding. "Hoe kan ik een zegen uitdelen aan mijn broers of zussen?" is véél meer in de lijn van Gods **Koninkrijksdenken!**

Eenheid betekent hard werken, maar als we afwachten en niets doen, blijven de muren bestaan. We moeten muren **met eigen handen afbreken**, omdat we ze ook met eigen handen gebouwd hebben! Rick Joyner vertelde hoe hij, toen hij zijn gemeente begon in Charlotte (VS), elke zomer zijn kerk vier weken sloot. Hij vertelde zijn leden dan dat ze naar andere kerken in de stad moesten gaan, hun broeders en zusters leren kennen, en, als ze zich daar beter thuis voelden, dat ze daar dan moesten blijven. Een actieve stap om de mentaliteit van "ieder zijn eigen schaapjes" te doorbreken, of niet? Het resultaat was dat degenen die naar zijn kerk terugkeerden, op dezelfde golflengte zaten en er ook écht helemaal voor gingen. Maar het veranderde ook de relaties tussen de kerken in de stad grondig!

Het ideaal

Het idee van stadskerk is een prachtige droom, maar geen ijl luchtkasteel: ze komt voort uit Gods hart voor zijn Gemeente. De kerk zal vele malen sterker en efficiënter zijn wanneer ze dit toepast: door haar hoge "zoutgehalte" zal ze haar stad bewaren voor bederf en verrotting. En ook al zal dit misschien op aarde in geen enkele stad 100% gerealiseerd worden, elke stap in de goede richting is een sprong vooruit: ook al zou slechts 20% hiervan realiteit worden, de zegen

zal enorm toenemen. De geestelijke sfeer zal sterk verbeteren, het werk zal lichter en vreugdevoller worden, de oogst zal veel meer voldoening geven.

Het samenkomen, samen praten of samen bidden van voorgangers is een

cruciale stap hierin, maar is nog maar stap één: uiteindelijk gaat het erom samen autoriteit uit te oefenen, samen te "regeren" met Christus (Rom. 5:17) en de stad te zien veranderen. Idealiter houden de kerken regelmatig overleg met de burgemeester en leven in de beste verstandhouding: het stadsbestuur vraagt advies en raad, de kerken bieden

hun diensten aan zonder te willen domineren. Christenen zijn actief in de "zeven bergen"² van de samenleving, d.w.z. de zeven sectoren die onze cultuur bepalen: de economie (zakenwereld, financiën), regering (overheid, politiek), gezin (huwelijk), kerk, onderwijs (opvoeding, wetenschap), media (pers) en kunst/ontspanning (entertainment, sport). Ze maken dat Gods naam geëerd zal worden in kunstprojecten, toneel en schilderkunst, dat Hij welkom zal zijn in de jeugdzorg en de psychiatrie, in de muziekwereld en op de rechtbanken, dat Hij een centrale plaats zal krijgen in het asielbeleid en de banksector, in de architectuur en OCMW's, in de literatuur en op internet, op het stadhuis en bij de politie, onder straathoekwerkers en in gevangenissen, op de schoolbanken en in de bioscopen, in crèches en bejaardenhuizen, in de cafés en het amusement... Gods koninkrijk is groter dan de gemeente alleen: "God is koning van heel de aarde" (Psalm 47:8). "Van de HEER is de aarde en alles wat daar leeft, de wereld en wie haar bewonen" (Psalm 24:1). En over Christus staat geschreven: "Vraag Mij en Ik zal volken geven tot uw erfdeel, de einden der aarde tot uw bezit" (Psalm 2:8). Zullen wij ons aandeel doen om Hem in zijn erfdeel (i.c. ons land, onze stad) te laten binnenkomen?

² In 1975 werd de visie gelanceerd van de "zeven bergen" (door Bill Bright, stichter van "Campus Crusade", Loren Cunningham, stichter van "Youth With a Mission", en Francis Schaeffer op hetzelfde ogenblik, maar los van elkaar). De grondidee is dat een maatschappij bestaat uit zeven invloedssferen of sectoren (vergeleken met "bergen"), die onze cultuur bepalen.